

In Christus blijven

“Blijft in Mij, en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook u niet, als u niet in Mij blijft.”

Johannes 15:4

In de nacht waarin de Heer Jezus deze woorden sprak, liepen er in de straten van Jeruzalem elf mannen, die hun Meester volgden met een hart vol droefheid. Hij was op weg naar Getsemane, naar Gabbata, naar Golgota. Hij was van God in deze wereld gekomen, maar stond nu op het punt de wereld te verlaten en weer naar de Vader te gaan. Droefheid vervulde de harten van de discipelen, omdat ze voor de laatste keer Hem vergezelden en Hem spoedig niet meer zouden zien. Drie jaar eerder hadden deze mannen alles wat ze bezaten achtergelaten om de Heer te volgen. Wat zou er van hen worden, als Hij naar God zou zijn teruggekeerd en zij zonder Hem moesten achterblijven? (Joh. 13:3). Zolang Hij bij hen was, had het hun aan niets ontbroken. Hij had hen beschermd tegen vijanden. *“Als u dan Mij zoekt, laat dezen heengaan”* (Joh. 18:8). Als ze later over deze woorden zouden nadenken, zouden ze zich herinneren dat Hij Zich altijd tussen hen en de vijand had geplaatst, zolang ze Hem kenden.

Dan spreekt de Heer tot hun bedroefde harten. Hij kende hun vrees en gebrek aan vertrouwen. Hij wilde hen troosten in hun angst vanwege de wetenschap dat zij Zijn aangezicht niet meer zouden zien, Zijn stem niet meer zouden horen en Zijn tegenwoordigheid niet meer zouden genieten. Hij zegt: *“Blijft in Mij.”* Een wonderlijk bevel. Hij ging de Zijnen verlaten en zou opvaren naar het huis van de Vader. Maar tot hen die in de wereld moesten achterblijven, klinkt Zijn vertroostende afscheidswoord: *Blijft in Mij.* Korte tijd later zouden deze elf mannen zien hoe hun geliefde Meester vanaf de Olijfberg uit hun midden zou worden opgenomen en door een wolk zou worden onttrokken aan hun ogen. Toen zij daarna naar Jeruzalem terugkeerden, bleven deze afscheidswoord in hun harten naklinken. Ze zouden een band scheppen met de opgenomen Heer, en een realiteit worden in hun dagelijks leven.

In de Schrift vinden we de laatste woorden van Jakob, Mozes, Jozua en Samuël en anderen. Maar nooit horen we afscheidswoord zoals deze woorden, die ertoe dienden de scheiding met hun geliefde Gids en Leidsman te verzachten. Nergens wordt gesproken over het blijven in Abraham, Mozes, David of Daniël.

Slechts één Persoon kon voor Zijn vertrek zeggen: *“Blijft in Mij.”* Hij versterkte en bemoedigde hen door deze eenvoudige en treffende woorden in hun houding tegenover een vijandige wereld. Hij riep de discipelen, die de wereld niet toebehoorden, ertoe op in *Hem* te blijven. Met welk doel? Om vrucht te dragen, kracht te ontvangen en vrede te ervaren.

Het blijven in Hem is een vreugdevol en heilig voorrecht. Petrus in de gevangenis, Paulus in Rome en Johannes op Patmos hebben de draagwijdte en de rijke inhoud van deze woorden van de Heer ervaren en zij leven in Christus. Jezus, de Zoon van God, was de hemelen doorgestaan en had Zich gezet aan de rechterhand van God. Zijn discipelen werden uitgenodigd in Hem te blijven, daar waar Hij nu was. Het geloof bracht hen in verbinding met Christus daarboven, en door Hem zouden ze ingevoerd worden in de dingen die achter het voorhangsel zijn. Daar verbleven zij geestelijk in Christus. Ook zij waren mede-erfgenamen van de belofte, evenals Abraham die de stad verwachtte met de fundamenten, waarvan God ontwerper en bouwmeester is (Hebr. 11:10). Wij zien die stad niet van verre, zoals de aartsvaders, want ons burgerschap is reeds in de hemel. Daar verblijven wij nu reeds in Christus. Daar wonen wij in Hem, wiens naam Wonderbaar is (Richt. 13:18).

De psalmdichter had een ondefinieerbaar verlangen naar zo'n veilige plek. Hij zocht en vond een schuilplaats: *“Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen (...) Met Zijn vlerken beschermt Hij u, en onder Zijn vleugelen vindt gij een toevlucht”* (Ps. 91:1-4). God zelf was zijn schuilplaats tegen alle gevaar, en de dichter zong over Hem als de volmaakte schuilplaats.

Het was Dezelfde die later tegen Zijn discipelen zei: *“Blijft in Mij.”* In het Oude Testament is Hij een schuilplaats en een sterkte. In het Nieuwe Testament is Hij de wijnstok. Hij is de bron, en het levende en geestelijke brood voor allen die in Hem blijven. Hij is het leven zelf. Als men in Hem blijft, wordt dit leven zichtbaar gemaakt door het vrucht dragen van de ranken. De Vader is de Landman, Christus is de Wijnstok en wij zijn de ranken. Het welbehagen van de Landman is erop gericht dat de Wijnstok naar haar aard

door middel van de ranken vrucht draagt. En de mogelijkheid van de ranken om méér vrucht te dragen ligt – naast de noodzakelijke verbinding met de Wijnstok – ook in het onderhoud, het snoeien door de Landman.

Toen Abrahams afstammelingen in Egypte verbleven, hadden zij Gods onvoorwaardelijke beloften. Zij waren vruchtbaar en werden uitermate talrijk (Ex. 1:7). Hun aantal werd als het zand aan de oever van de zee. Zo was het ook met de wijnstok die God van Egypte had overgebracht naar het Beloofde Land (Ps. 80:9).

En na Christus' hemelvaart geloofden velen overal ter wereld in de Heer Jezus door het woord dat de getuigen verkondigden, zoals Hij had voorspeld (Joh. 17:20). De gelovigen in de begintijd van de Gemeente *bleven in Christus* en droegen zodoende vrucht door Hem in Wie zij bleven. De ranken kunnen ook vrucht dragen in een andere betekenis. Maar als men zich tot dit voorbeeld beperkt, kan men hen gelukkig achten die het woord van het leven verkondigen, het onvergankelijke zaad

waardoor mensen worden wedergeboren. Zielen winnen is vrucht voor de Vader, een vrucht die *blijft*.

Maar alleen zij die gehoorzaam zijn, dragen vrucht. Laten wij nadenken over het feit dat de Heer het vrucht dragen laat afhangen van onze gehoorzaamheid aan Hem en aan Zijn woord: "*Blijf in Mij*." En Hij vervolgt: "*zonder Mij kunt u helemaal niets doen*". Omdat wij altijd de neiging hebben onszelf van Hem te verwijderen, zegt de Heer: *Blijf*. Wij zijn geen standbeelden, onbeweeglijk en levenloos, die blijven staan waar ze zijn neergezet. Zoals de stenen die door Jozua waren opgericht in het midden van de Jordaan, waarvan geschreven staat: "*Zij zijn daar tot op de huidige dag*" (Joz. 4:9). Wij zijn om een ander beeld te gebruiken schapen van Zijn kudde, die soms de neiging hebben af te dwalen. Vandaar Zijn bevel: "*Blijf in Mij*." Zonder Hem en buiten Hem, zijn wij dorre ranken zonder vrucht. Laten wij niet zijn zoals de gemeente te Efeze, die haar eerste liefde had verlaten (Openb. 2:4). Maar laten wij Zijn bevelen bewaren, opdat wij in Zijn liefde zullen blijven (Joh. 15:10).

Oorsprong: [Le Messager Evangélique](#) 1955-52

Titel: [Demeurer en Christ](#)

Oude Sporen 2012

